

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: V. D. N.

státní příslušností Vietnamská socialistická republika

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková

sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

zastoupen JUDr. Matoušem Jírou, advokátem

sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019 č.j. KRPA-169517-16/ČJ-2019-000022-ZSV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se sice na území nacházel poměrně dlouhou dobu nelegálně, tím se ovšem žádným způsobem neliší od všech dalších cizinců, se kterými je zahájeno řízení o vyhoštění; nelegálnost pobytu je totiž podmínkou pro zahájení řízení o vyhoštění. Žalobce se navíc zdržoval na území v domnění, že jeho pobyt je legální. Žalobce dle svého tvrzení zaplatil za vyřízení víza 2.000 USD, po vyřízení tohoto víza šel na cizineckou policii přihlásit svůj pobyt, na své hlášené adrese se dlouhodobě zdržoval. To dokládá, že žalobce skutečně věřil, že vízum je pravé; pokud by tomu tak nebylo, nezaplatil by tak vysokou částku za vyřízení víza, navíc částku, která se běžně za vyřízení pravého víza platí, nehlásil by se dobrovolně na cizinecké policii a zřejmě by se ani dlouhodobě nezdržoval na hlášené adrese. Podle žalobce splnění podmínek pro jeho zajištění nelze odůvodnit pouze tím, že se na území zdržoval nelegálně, když měl v pasu padělané vízum, a to zejména za situace, kdy se žalobce jinak na území choval řádně, nahlásil cizinecké policii svoji adresu, na této adrese se řádně zdržoval, to vše v domnění, že vízum, které si nechal zařídit, je pravé. Dále žalobce vznášel námitky proti neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) tohoto zákona uvedl, že nemůže obstát argument, že na území nemá žádný povolený pobyt, neboť předpokladem vyhošťovacího řízení i zkoumání podmínek pro zajištění cizince či uložení zvláštního opatření je skutečnost, že cizinec nemá na území žádný povolený pobyt, ani argument o neoznačení domovní schránky a zvonku, jelikož tato povinnost nevyplyvá z žádného právního předpisu. K neuložení zvláštního opatření ve formě finanční záruky žalobce žalovanému do protokolu na otázku, zda disponuje finančními prostředky, odpověděl, že se domnívá, že má dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky, a že může požádat kamaráda, který mu půjčí; není pravdou, jak vyplývá z protokolu o výsledku, že by se žalovaný dále žalobce dotazoval, jakou částkou disponuje; žalovaný se dále vůbec nezabýval tím, jakou částkou žalobce sám disponuje, případně jakou částku by mohl za žalobce složit jeho kamarád. Žalobce tedy řádně odpověděl na položenou otázku; nemůže mu být kladeno za vinu, že sám hned nenabídl konkrétní výši záruky, zejména když se ho žalovaný vůbec neptal, jakou částkou disponuje. K uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce podotkl, že vždy řádně na cizinecké policii hlásil místo svého pobytu a na této hlášené adrese se i zdržoval.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce v zákonem stanovené pětidenní lhůtě nenavrhl nařízení jednání k projednání věci a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 4. 2019 v době od 19 hodin žalovaný prováděl pobytovou kontrolu cizinců a ve 21.15 hodin téhož dne na autobusové zastávce O. v Praze kontroloval žalobce, který se prokázal cestovním dokladem Vietnamské socialistické republiky č. x. Žalobce měl v cestovním dokladu vylepené řecké pracovní vízum č. x s platností od 18. 12. 2016 do 17. 12. 2019. Při bližším zkoumání tohoto víza hlídka pojala podezření, že se jedná o padělek, což se následně potvrdilo. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Ve správním spise se dále nachází trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2019 sp. zn. 6 T 51/2019 (soud dotazem na Obvodní soud pro Prahu 4 zjistil, že tento trestní příkaz je v právní moci ode dne 2. 5. 2019), kterým byl žalobce uznán vinným (shora uvedeným jednáním) tím, že si opatřil padělanou veřejnou listinu a přechovával ji v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 aliny druhé zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 24 měsíců. Žalovaný dne 29. 4. 2019 oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1., písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu dne 29. 4. 2019 žalobce žalovanému mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval naposledy letecky asi v roce 2016 a od této doby pobývá v České republice nepřetržitě. Přicestoval sem na turistické vízum, z území České republiky nevystoupal a později začal pracovat. Neměl pracovní povolení. Jednou podal žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení se svojí přítelkyní, ale jeho žádost byla zamítnuta. Později na území České republiky o další pobyt již nežádal. Nikdy nežádal o pobyt mimo území České republiky. Jeden krajan mu řekl, že mu může zařídit řecké vízum na legální pobyt. Je to Vietnamec, má českou přezdívku T., celé jméno žalobce nezná. Nejdříve mu (T.) poskytl adresu, kam má poslat svůj cestovní doklad. Až bylo vízum hotové, T. mu donesl cestovní doklad, žalobce mu za něj zaplatil poplatek 2.000 USD v hotovosti; poté šel na cizineckou policii v Praze 3, aby si nahlásil místo pobytu. Na začátku nevěděl, že uvedené řecké vízum je padělek, dozvěděl se to, až když byl zadržen Policií České republiky. Teď už ví, že na území ČR pobývá neoprávněně, myslel si, že s uvedeným vízem mohl pobývat na území legálně. O azyl nikdy nepožádal. Je si vědom možných důsledků svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Je ženatý, má dvě děti, manželka je společně s dětmi ve Vietnamu. Na území České republiky žalobce v současné době nemá žádný vztah, je sám. V ČR ani v EU nemá žádné příbuzné, o nikoho se tu nestará, nikoho tu nemá, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde žádné vazby, závazky nebo pohledávky ani kulturní či společenské vazby. Ve Vietnamu má žalobce manželku a děti, dále své rodiče a sourozence. S rodinou je v kontaktu pravidelně, jednou týdně si telefonují. Ve Vietnamu má žalobce dům, kde žije společně se svojí manželkou a dětmi. Má dostatek finančních prostředků k pobytu a vycestování z území ČR. Finanční prostředky získává tak, že brigádně pracuje v různých restauracích a občas pracuje na S. V současné době pobývá na adrese P.; jedná se o rodinný dům. Zde pobývá s dalšími krajany. V jeho pokoji jsou 3 osoby, žalobce platí 2.000 Kč měsíčně za lůžko. Má uzavřenou nájemní smlouvu, ale nemá ji s sebou; je však schopen ji doložit; nájemní smlouvu předkládal na cizinecké policii při registraci. Domnívá se, že má dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky, může požádat kamaráda a on mu půjčí. V minulosti s žalobcem nikdy nebylo vedeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Ve Vietnamu se může vrátit k manželce a dětem. Nemá tady žádný majetek. Chce zde zůstat, aby vydělal peníze. Žádnou jinou

překážku ve vycestování z území České republiky nemá. V případě, že mu bude vydáno správní vyhoštění, vycestuje dobrovolně z území České republiky a bude respektovat rozhodnutí policie. Na území České republiky dle svého tvrzení nikdy nepáchal trestnou činnost. Jeho doručovací adresa je P. Nemá jméno na schránce, dveře od domu ani zvonek označený jeho jménem taktéž nejsou, ale pošta na uvedenou adresu mu běžně chodí.

7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 4. 2019 č. x vycestování žalobce do Vietnamu je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019 č.j. KRPA-169517-16/ČJ-2019-000022-ZSV bylo dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
11. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
12. K otázce naplnění důvodů zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017 č.j. 2 Azs 237/2017-20: *„Okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU, umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej neholdal jakkoli užít), je obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců, a za běžných*

okolností tedy dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.“

13. Shora uvedené závěry jsou dle právního názoru Městského soudu v Praze plně použitelné i pro nyní posuzovanou věc, jež se týká toho, že žalobce se prokázal padělaným řeckým pracovním vízem. To žalobci umožňovalo pobyt na území České republiky, jenž se zdál být legálním, přestože šlo o pobyt nelegální. Již tato skutečnost sama o sobě je velmi silným signálem toho, že žalobce je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců, a tedy jsou u něj dány důvody pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
14. Tvzení žalobce, že se domníval, že šlo o doklad pravý, soud považuje za nevěrohodné. Soud konstatuje, že žalobci byl v minulosti vydán výjezdní příkaz č. x platný v období od 22. 2. 2017 do 22. 4. 2017. Žalobce v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval a setrval na území České republiky. Pokud bychom připustili teoretickou pravdivost žalobcovy argumentace, pak by platilo, že žalobci byl buď vydán výjezdní příkaz v době domnělé platnosti (od 18. 12. 2016 do 17. 12. 2019) padělaného řeckého pracovního víza (na základě vydání výjezdního příkazu by ovšem žalobce měl a mohl zjistit, že na území České republiky pobývá neoprávněně, a začít řešit svoji pobytovou situaci), nebo žalobce začal toto padělané řecké pracovní vízum „vyřizovat“ až po vydání tohoto výjezdního příkazu platného od 22. 2. 2017 do 22. 4. 2017; pak by ovšem žalobce měl a mohl poznat, že „vydané“ (padělané) řecké pracovní vízum je antedatováno (platnost od 18. 12. 2016, tedy dřív, než o něj měl žalobce „požádat“), a tudíž zjevně nemůže být pravé. Navíc žalobce získal toto „vízum“ bez jakékoliv součinnosti s příslušným úřadem, pouze prostřednictvím jakéhosi „T.“, jehož celé jméno a příjmení žalobce neznal, ale přesto mu zaplatil 2.000 USD. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žalobcovo tvrzení o tom, že se domníval, že šlo o doklad pravý, je krajně nevěrohodné. Žalobce pak zjevně porušil právní předpisy České republiky i v minulosti, když z České republiky nevycestoval na základě shora zmíněného výjezdního příkazu platného do 22. 4. 2017. Jeho následný nelegální pobyt pak byl dlouhodobý (trval více než dva roky).
15. Na okraj soud podotýká, že ve správním spise se dále nachází trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2019 sp. zn. 6 T 51/2019 (soud dotazem na Obvodní soud pro Prahu 4 zjistil, že tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 2. 5. 2019), kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 28. 4. 2019, kdy byl v 21.15 hodin v Praze 4 kontrolován na autobusové zastávce O. hlídkou Policie ČR, na výzvu policisty k prokázání totožnosti předložil svůj pravý cestovní pas VNM č. x, ve kterém měl na straně 15 umístěno dle odborného vyjádření specialistů z Odboru cizinecké policie, oddělení dokladů a specializovaných činností PČR, KŘP hl. m. Prahy, padělané povolení k pobytu Řecka č. x s dobou platnosti od 18. 12. 2016 do 17. 12. 2019, které si opatřil za účelem, aby mohl zůstat v České republice, i přes skutečnost, že dostal do svého pasu příkaz s lhůtou vycestování z území České republiky do dne 22. 4. 2017, z České republiky však nevycestoval, tedy opatřil si padělanou veřejnou listinu a přechovával ji v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 aliny druhé trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 24 měsíců. V případě žalobce tak existuje pravomocné trestní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným trestným činem padělání a pozměnění veřejné listiny, přičemž k trestní odpovědnosti za tento trestný čin je třeba úmyslného zavinění a nepostačuje zavinění z nedbalosti (srov. § 13 odst. 2 ve spojení s § 348 trestního zákoníku). Žalobcovo tvrzení, že nevěděl o tom, že řecké pracovní vízum je padělané, tedy očividně nemůže obstát.

16. Žalobcovo zjevně úmyslné protiprávní jednání je dle závěru soudu natolik závažnou okolností, že samo o sobě odůvodňuje závěr o naplnění veškerých podmínek stanovených v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z žalobcem dosud učiněných kroků je tak zjevný jeho úmysl neopustit území České republiky.
17. S ohledem na žalobcovo závažné protiprávní jednání soud uzavřel, že uložením zvláštního opatření za účelem vycestování žalobci by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění (žalobce již totiž ukázal, že je schopen pro své nelegální setrvání na území České republiky učinit ledacos), a tedy k porušení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomuto závěru soud uzavřel, že v případě žalobce nepřicházelo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se tedy nezabýval jednotlivými žalobcovými námitkami směřujícími proti neuložení každého z těchto jednotlivých zvláštních opatření, poněvadž vypořádání těchto námitek by vzhledem ke shora přijatému závěru bylo nadbytečné.
18. K tomu soud podotýká, že jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2019 č.j. 1 Azs 5/2019-24), „[b]ýt tedy prokázání se padělaným dokladem totožnosti není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 – 24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017 – 17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017 – 18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017 – 35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017 – 19).“ Žalobcův případ není natolik výjimečný oproti srovnatelným případům, jež se vyskytly v judikatuře správních soudů, že by bylo možno dospět k závěru, že byly vyvráceny pochybnosti o tom, že žalobce bude schopen a ochoten plnit povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření.
19. Soud doplňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a na základě něho přijal odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnil. Soud v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení.
20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. května 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně